Blatnice pod, nebo u …?

Když pojedete autem z Veselí nad Moravou po špatné, či dokonce velmi špatné betonové silnici, které jsme v čase našeho mládí říkali dálnice, možná vás vůbec nezaujme nevelký kopec po vaší levé ruce. Žije už jen opravdu málo pamětníků, kteří mají ve své paměti úplně jiný pohled na toto návrší. Na tomto kopečku stojí totiž idylický kostelík, či spíše kaple, zasvěcená svatému Antonínu Paduánskému. Kostelík, z jedné i druhé strany orámovaný lesem není v současné době vůbec vidět. Byla to nádherná dominanta zvedajících se Bílých Karpat. A proč už není vidět ? Hned se vám to pokusím osvětlit.

Ke kostelíku vede z obce Blatnice cesta, která je osazena, dnes už velmi vzrostlými stromy, které zcela zastínily všechno to krásné, co poutalo zrak z „dálnice“. Co jsou to za stromy nevím. Byl jsem ještě malý chlapec, když jsem po ní jen jednou jako poutník šlapal. Alej vede až k samotnému kostelíku. V té době to byly pouze, skoro se mi chce říci, že proutky. Nemyslete si však, že to byla jenom jedna moje návštěva tohoto poutního místa. Kolikrát jsem tam byl, nevím. Zkusím to však „spočítat“ jedním slovem.

Mockrát.

Jak jsem naznačil, tento kostelík byl a je stále cílem poutníků. V některém z mých Čtení jsem se zmínil o tom, že Blatnice prodělala změny ve svém názvu. Dost možná, že se kdysi jmenovala jinak, ale pokud mně paměť slouží, tak to byla vždycky Blatnice pod Svatým Antonínkem. Režimu, který nás dusil dlouhých 40 let, se však tento název nezamlouval a najednou z toho byla Blatnice u Veselí nad Moravou.

Podnět k napsání tohoto mého zamyšlení mně dala skutečnost, že náš mužský sbor (nechce se mi skoro věřit, že jsem už víc než tři roky jeho členem) zpíval letos na blatnickém vinobraní. Zpívání se „konalo“ Pod búdama, což je lokalita vinných sklepů pod kopečkem Antonínkem. Můj, ne příliš dobrý zdravotní stav mi však nedovolil být mezi nimi. Dodnes je mně to velice líto. Mám totiž k poutnímu místu nad Blatnicí osobitý vztah.

Ještě za doznívající totality jsme s Františkem Maňasem napsali polku Žežulička, kde se vzpomíná kopec „Antoníček“, jak se běžně mezi lidmi říká. Dostala se nějak ke mně informace, že obyvatelé Blatnice slovo Antoníček neradi slyší. Že prý je to pro ně jenom a jenom Antonínek. Nezbývá mně nic jiného, než se po dlouhých letech občanům Blatnice omluvit. Ostatně v té době to byla Blatnice u Veselí nad Moravou a o Antonínku v názvu obce nebyla ani zmínka. Cenzura kupodivu text propustila a polku s názvem Žežulička natočila dechová hudba Stříbrňanka v Československém rozhlase Brno. Její text vám nabízím k přečtení.

ŽEŽULIČKA
polka
hudba: František Maňas
text: Vladimír Salčák

1. Zahlédl sem nad háječkem žežuličku,
jak letěla pod kopečkem k Antoníčku.
Žežulka nebyla, byla to má milá,
ta mně moje srdce choré potěšila.

2. Pod kopečkem kamenná je studánečka,
tam ně léčí živú vodú žežulička.
Velikú sílu má voděnka pramenná,
už je mně ta žežulička zaslúbená.

Nebyl to však jediný text, kde se vzpomíná toto poutní místo. Se Slávkem Smišovským jsme pro Boršičanku Boba Vávry napsali valčíkovou píseň Na téj blatnickéj hoře. Už bez cenzury ji Boršičanka v brněnském rozhlasovém studiu natočila na zvukový nosič. Máte-li zájem, přečtěte si její text.

NA BLATNICKÉJ HOŘE
valčík
hudba: Blahoslav Smišovský
text: Vladimír Salčák

1. Na téj blatnickéj hoře,
sivý koníček oře.
Zastav sa koníčku,
dívaj sa k Antoníčku,
skřivánek zazpívá,
pro nás dva pěsničku.

2. Kdože, kdože ti ptáčku,
notu dal do zobáčku ?
S tebú kdo zazpívá,
tisíce pěsniček zná,
ten radosť rozdává,
aj dobré srdce má.

O tomto poutním místu se říká, že když se mladí lidé upřímně pomodlí při bohoslužbě ke svatému Antonínku, že příští rok už přijdou na pouť jako manželé a dokonce i s děťátkem na rukou. Jak jsem koupil, tak prodávám. Ve valčíku horněmčanského muzikanta a autora hudby Jardy Kohoutka jsem to při psaní textu na jeho melodii měl na mysli. Že zase

nelžu, o tom se můžete přesvědčit v poslední ukázce. Valčík nahrály dechové hudby Boršičanka Boba Vávry, Straňanka a Kněžpolanka.

ČAROVNÝ KOSTELÍČEK
valčík
hudba: Jaroslav Kohoutek
text: Vladimír Salčák

1. Vím taký kostelíček, co umí čarovat,
poď se mnú moja milá, nebudeš banovat.
Už nás tam vyhlédá na kopci na vršíčku,
poď se mnú frajárko k svatému Antoníčku.

2. Můj svatý Antoníčku, tobě chcu povědět,
já ze svú frajárečkú chceme sa rádi mět.
Požehnaj našému na věky zaslúbení,
šak jeden k druhému našli sme zalúbení.

3. Vím taký kostelíček, co umí čarovat,
ví, že má potěšení do roka darovat.
Zvoneček vyzváňá na kopci Antoníčku,
že už má Janíček za ženu Anduličku.

Napsat o obci Blatnice pod Svatým Antonínkem mě napadlo, když jsem „listoval“ v mých Cestovních knihách. Původně jsem chtěl napsat, že jsem listoval ve „vandrbuších“, ale nějak se mně to slovo nezdálo. Tak jak chcete. Můžete si vybrat. Mezi razítky, kterými jsem si zdokumentovával, že jsem v těch místech opravdu byl, jsem našel pozoruhodné názvy obcí, měst a městeček. U některých se „bolševikovi“ nepodařilo změnit název, jako se to podařilo soudruhům z tehdejšího okresu Veselí nad Moravou.
Máte-li zájem, čtěte.

Újezd u Svatého Kříže, Boží dar, Olbramkostel, Kostelce (v autoatlasu jsem jich napočítal 16), Klášter, Mariánské Lázně, Svatá Hora u Příbrami, Svatobor u Sušice, Hory Matky Boží, Svatý Jan pod Skalou, Svatý Jan nad Malší, Andělská Hora, Bílý Kostel nad Nisou, Biskupice, Hora Svatého Šebestiána, Svatá Sidonie, Svatý Štěpán a nakonec i Svatobořice-Mistřín.

Jsem opravdu moc rád, že se mi podařilo toto dlouho rozepsané Čtení dokončit. Teď už nechávám jenom na vás, co si o tom budete myslet.

DOČTENÍ

Sv. Antonín Padovanský nad Blatnicí

Nedávno dělala moje manželka „pořádek“ ve svém archivu. Oprávněně se domnívám, že ona má ANTIARCHIV. Našla v něm naprosto amatérsky přefotografovaný a ještě k tomu hodně poškozený svatý obrázek, který se běžně prodával na poutích ke Svatému Antonínku. Skoro jsem přehlédl, že na obrázku je Svatý Antonín Padovanský nad Blatnicí. A teď nevím, jak to s tou Blatnicí vlastně je. Paduánský, Padovanský, nad, pod či u ? Vyberte si!

napsal Vladimír Salčák
Boršice u Blatnice 10. 10. 2011